

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/2/2024
Identifikačné číslo spisu: 6109219406
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6109219406.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v spore žalobcu: ICOS, a.s. Košice, so sídlom Južná trieda 46, Košice, IČO: 00 696 951, zastúpený POPOVIČ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Timonova 4B, Košice, IČO: 53 669 177, proti žalovanému: SAFETRONICS a.s., so sídlom Zvolenská cesta 14, Banská Bystrica, IČO: 36 029 203, o zaplatenie 29 967,90 eura, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 60Cb/48/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. marca 2023 č. k. 43Cob/106/2022-826, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. februára 2022 č. k. 60Cb/48/2010-673 vo výroku I. žalobu zamietol, vo výroku II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v celom rozsahu a vo výroku III. rozhodol, že štát má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou z 10. septembra 2009 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 29 967,90 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie v poradí prvom rozsudku z 12. septembra 2019 č. k. 60Cb/48/2010-527, rozhodol tak, že vo výroku I. konanie v časti uplatneného penále vo výške 0,03 % za každý deň omeškania, a to zo sumy 19 754 eura od 6. septembra 2009 do zaplatenia a zo sumy 6 913,90 eura od 6. septembra 2009 do zaplatenia, zastavil, vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 29 967,90 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 29 967,90 eura od 6. septembra 2009 do zaplatenia, vo výroku III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a vo výroku IV. rozhodol, že štát má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.2. Na základe odvolania žalovaného proti II., III. a IV. výroku v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 28. mája 2020 č. k. 25Cob/4/2020-584 prvý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie mal opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu s

prihliadnutím na závery znaleckých posudkov a svoje úvahy a dôvody jasne a presvedčivo odôvodniť.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi sporovými stranami nebolo sporné, že program Oracle EBS SE zakúpil žalovaný od spoločnosti Oracle Slovensko s.r.o., že sa žalobca ako zhotoviteľ v zmysle čl. II. bod. 1 Zmluvy o dielo č. ZML002/2009 z 15. januára 2009 (ďalej len „Zmluva o dielo“) ako implementátor programu zaviazal na implementáciu štandardného nastavenia Oracle E-Business Suite vo verzii 11.5.10.2. pre žalovaného ako objednávateľa a že v zmysle čl. III. bod 1. a 2. Zmluvy o dielo malo byť plnenie zmluvy realizované v troch etapách: 1. etapa - Návrh riešenia od 16. januára 2009 do 28. februára 2009, 2. etapa - Testovanie od 2. marca 2009 do 27. apríla 2009 a 3. etapa - Produkcia od 27. apríla 2009 do 10. júna 2009. Spornými medzi sporovými stranami boli skutočnosti, či žalovaný poskytol žalobcovi v rámci 1. etapy realizácie diela súčinnosť, či žalobca vykonal dielo v rozsahu 1. etapy riadne a včas, v rámci 2. etapy v rozsahu 35 % a či žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy tak, ako si uplatnil v žalobe, vrátane zmluvnej pokuty.

1.4. Žalobca podľa súdu prvej inštancie v konaní preukázal, že predmet plnenia Zmluvy o dielo v rámci 1. etapy - Návrh riešenia vykonal a Preberací protokol zaslal žalovanému v elektronickej podobe 12. marca 2009. Žalovaný v konaní zase preukázal, že k vykonaniu plnenia v rámci 1. etapy žalobcom, teda k Preberaciemu protokolu, uplatnil voči žalobcovi listom z 23. marca 2009 nazvanom ako „Výhrady k Návrhu riešenia“ svoje výhrady. Žalobca reagoval na výhrady žalovaného listom z 24. marca 2009 nazvanom „Odpoveď na Výhrady k Návrhu riešenia“ a navrhol žalovanému návrhy na riešenie. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalovaný poskytol žalobcovi súčinnosť, keď listom z 1. apríla 2009 označenom „Vyjadrenie k účtovným zápisom zo dňa 25.03.2009“ oznámil žalobcovi súhlas s použitím prevodových účtov v položke „Príklady účtovných zápisov zásoby“ a v ostatných položkách „Pohľadávky a banka“, „Pohľadávky a záväzky“, „Záväzky“, „Záväzky - zadanie prevodného príkazu“ a „Majetok“ požadoval nastavenie aplikácie bez prevodových účtov a bez dodatočných finančných nákladov. Žalobca v konaní nepreukázal, že po dátume 1. apríla 2009 ponúkol žalovanému návrhy iných riešení, ktoré by smerovali k riadnemu ukončeniu 1. etapy realizácie diela a nepreukázal tiež, že žalovaného v rámci 1. etapy realizácie diela vyzval na poskytnutie konkrétnej súčinnosti potrebnej na riadne ukončenie 1. etapy realizácie diela. Listinné dôkazy, ktoré nasledovali po dátume 30. apríla 2009, t. j. vyjadrenie žalobcu k listu žalovaného zo 4. mája 2009 adresované žalovanému, návrh žalovaného z 21. mája 2009 adresovaný spoločnosti Oracle Slovensko, s.r.o., e-mail žalobcu adresovaný žalovanému 25. mája 2009 a 12. júna 2009 nenasvedčujú tomu, že by aj po dátume 30. apríla 2009 bolo dielo v rámci 1. etapy realizácie diela riadne vykonané a problémy vzniknuté v 1. etape vyriešené. Žalobca listom z 30. apríla 2009 požiadal žalovaného o pokračovanie prác na implementácii IS Oracle EBS a o podpísanie preberacieho protokolu 1. etapy implementácie IS. Žalovaný reagoval listom zo 4. mája 2009 tak, že pre žalovaného je podstatný názor DR SR z 9. apríla 2009 a žiadal upraviť softvérový program tak, aby poskytoval verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva v každom účtovnom prípade. Dodávateľ programu listom z 29. apríla 2009 adresovaným žalobcovi požiadal žalobcu, aby bol zákazníkom k spôsobu nastavenia automatického účtovania nápomocný. Ministerstvo financií Slovenskej republiky na požiadavku žalobcu z 12. mája 2009 v odpovedi z 9. júna 2009 žalobcovi uviedlo, že na základe poskytnutých informácií nevidí problém v navrhovanom riešení uvedenom v žiadosti z 12. mája 2009. Žalobca následne zaslal žalovanému e-mailom z 12. júna 2009 stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky s tým, že riešenia predložené v Návrhu riešenia pre Oracle EBS žalobcom sú v súlade so slovenskou legislatívou o účtovníctve a požiadal žalovaného o podpísanie preberacieho protokolu pre 1. etapu implementácie EBS bez výhrad a o zabezpečenie súčinnosti na dokončenie 2. etapy implementácie, teda pre začatie prác od 15. júna 2009. Následne 30. júna 2009 oznámil žalobca žalovanému neplnenie zmluvných záväzkov s tým, že ďalšiemu postupu realizácie predmetu diela dlhodobo bráni neposkytnutie súčinnosti na strane objednávateľa v zmysle a rozsahu platnej Zmluvy o dielo. Preto požiadal žalovaného o odstránenie zábran na strane objednávateľa a poskytnutie súčinnosti, najmä o podpis a zaslanie akceptačného protokolu a poskytovanie súčinnosti riadne a včas pre ďalšie etapy realizácie predmetu diela. Žalobca zároveň uviedol, že v prípade, ak si žalovaný nepraje pokračovať v plnení Zmluvy o dielo, má žalovaný podpísať a zaslať akceptačný protokol na 1. etapu, uhradiť zaslanú faktúru v termíne do 7 dní a navrhnúť dodatok k uzatvorenej Zmluve o dielo, ktorým sa skončí platnosť zmluvy a ktorý by finančne zohľadnil náklady žalobcu spojené s prácami na 2. etape a náklady spojené s viac prácami žalobcu pri riešení reklamácií žalovaného v termíne do 2. júla 2009. Žalovaný reagoval 3. júla 2009 tak, že dostatočným spôsobom v

predchádzajúcich vyjadreniach mal žalobcovi zdôvodniť a preukázať, že zavinením žalobcu a vinou predmetného programu nemožno 100 % garantovať jeho bezproblémové používanie a nemožno tým plniť zmluvu tak ako bola uzatvorená. Napriek tomu žalovaný navrhol žalobcovi formou dodatku ku zmluve ukončiť platnosť zmluvy s tým, že žiadna zo strán nebude mať voči druhej strane žiadne nároky. Dňa 5. augusta 2009 zaslal žalobca ako zhotoviteľ žalovanému Odstúpenie od Zmluvy o dielo z 15. januára 2009 v zmysle čl. VII. bod 1. a 2. Zmluvy o dielo z dôvodu neplnenia si povinnosti a záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy o dielo. Žalobca zároveň žalovaného požiadal o zaplatenie sumy 19 754 eura s DPH, na základe faktúry č. 9410251 za vykonané práce v zmysle čl. IV. bod 2.1. Zmluvy o dielo, ďalej sumy 6 913,90 eura s DPH, na základe faktúry č. 9410252, za vykonané práce v zmysle čl. IV. bod 2.2. v rozsahu 35 % a zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 3 300 eura, na základe faktúry č. 9410253 v zmysle čl. VII. bod 3. Zmluvy o dielo. Odstúpenie od Zmluvy o dielo bolo žalovanému doručené 7. augusta 2009. Žalovaný zaslal žalobcovi 28. augusta 2009 Odpoveď na odstúpenie od Zmluvy o dielo, z ktorej vyplynulo, že odstúpenie od zmluvy akceptuje, avšak nároky žalobcu považoval za neoprávnené, neopodstatnené a tieto neuznal. Žalobcovi vrátil všetky tri vystavené faktúry bez ich úhrady.

1.5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zo záverov Znaleckého posudku č. 1/2012 z 31. mája 2012, ktorý vypracovala znalkyňa Ing. W. D. s pribratým konzultantom Ing. L. D., MBA, zistil, že dodanie predmetu plnenia Zmluvy o dielo bolo v rozpore s dohodnutým predmetom zmluvy a štandardné riešenie Oracle E-Business Suite vo verzii 11.5.10.2. umožňuje účtovanie bez prevodových účtov tak, ako o to požiadal žalovaný žalobcu listom z 1. apríla 2009. V rámci vyhotovovania znaleckého posudku zaujala stanovisko aj spoločnosť Oracle Slovensko, s.r.o. ako dodávateľ programu, ktorá sa vyjadrila, že program Oracle E-Business Suite má funkcionálnosť, ktorá umožňuje sledovanie majetku po strediskách, resp. nákladových strediskách, a teda tvrdenie implementátora uvedené v súbore JME_NAVRH_MAJETOK_V2 je nepravdivé. Program Oracle E-Business Suite umožňuje v rámci výstupných zostáv tlač a prehľad pokladničných dokladov po obdobiach aj priamo, nie len cez zostavu priznania k DPH cez výber pokladničných dokladov. Nastavenie a tvorba zostáv je úlohou implementátora. Znalkyňa konštatovala, že plnenie bolo poskytnuté neúplne a nesprávne, išlo o vady odstrániteľné a riešenie navrhnuté žalobcom bolo v rozpore s (v tom čase) platnými technickými normami STN 17799 a STN 13335. Podľa znalkyne program Oracle E-Business Suite umožňoval vytvorenie podsúvahových účtov, ako aj spojovacích účtov. Preto nebol dôvod na to, aby v rámci účtu 395 boli v rámci analytických účtov vytvárané navzájom nesúvisiace analytické účty. Rozsah vytvorenia a nastavenia podsúvahových a analytických účtov je úlohou implementátora. Znalkyňa zistila, že Pokladňa môže byť integrovaná aj cez podsúvahový účet. Pre potreby úhrad dodávateľských a odberateľských faktúr v hotovosti cez pokladňu je potrebné použiť spojovací účet, ktorý môže byť podsúvahový účet, resp. forma pomocnej tabuľky, ktorá sa v zostavách neprejaví.

1.6. Na návrh žalobcu bolo súdom prvej inštancie nariadené aj kontrolné znalecké dokazovanie. Zo záverov Znaleckého posudku č. 1/2015 z 15. januára 2015, ktorý vypracoval Expertízny a edukačný inštitút+, súd prvej inštancie zistil, že prezentovaný model vedenia podvojného účtovníctva nezodpovedá podmienkam vedenia účtovníctva podľa zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov a súčasne nie je v súlade s dohodnutým predmetom dodávky popísanej v Zmluve o dielo a konštatácia v Znaleckom posudku č. 1/2012 je správna. Údaje v Znaleckom posudku č. 1/2012 o možnosti účtovať bez prevodových účtov pri štandardnom riešení Oracle E-Business Suite vo verzii 11.5.10.2. v zmysle požiadavky žalovaného v liste z 1. apríla 2009 nie je úplne správnym záverom.

1.7. Súd prvej inštancie sa vzhľadom na závery oboch znaleckých posudkov a výpovedí znalcov dostal k záveru, že na Výhrady žalovaného v liste z 23. marca 2009 k Preberaciemu protokolu reagoval žalobca listom z 24. marca 2009 tak, že súhlasil s riešením navrhovaným žalovaným, a to prepojavacích účtov cez podsúvahové účty. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný listom z 1. apríla 2009 oznámil žalobcovi súhlas s použitím prevodových účtov a označil položky, v ktorých treba použiť prevodové účty a v ktorých nastaviť aplikácie bez prevodových účtov. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že po dátume 1. apríla 2009 žalobca v konaní nepreukázal, že predložil žalovanému také návrhy riešení, ktoré by smerovali k odstráneniu výhrad žalovaného z 23. marca 2009 a k možnosti riešenia navrhnutého žalovaným v jeho liste z 1. apríla 2009. Žalobca nepreukázal, akú súčinnosť mu žalovaný neposkytol v období od 1. apríla 2009 do odstúpenia od zmluvy dňa 5. augusta 2009, v čom mala súčinnosť žalovaného spočívať, keďže žalovaný neobdržal od žalobcu nové riešenia. Problémy, ktoré vznikli pri vykonávaní diela v 1. etape - Návrh riešenia, neboli medzi zmluvnými stranami vyriešené. Súd prvej

inštancie preto dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaný mu v rámci 1. etapy realizácie diela neposkytol konkrétnu súčinnosť a v ktorom konkrétnom období. Obidva znalecké posudky zároveň podľa súdu prvej inštancie potvrdili, že dodanie predmetu plnenia Zmluvy o dielo, predmetom ktorej bola implementácia štandardného nastavenia Oracle E-Business Suite vo verzii 11.5.10.2. bolo zo strany žalobcu ako zhotoviteľa v rámci 1. etapy - Návrh riešenia vykonané v rozpore s dohodnutým predmetom zmluvy, plnenie bolo poskytnuté neúplne a nesprávne. Zo strany žalobcu preto neprišlo k riadnemu splneniu 1. etapy Zmluvy o dielo, keď sa nevysporiadal s návrhom riešenia žalovaného uvádzaným v jeho liste z 1. apríla 2009, čím nedošlo k vyriešeniu problémov v rámci 1. etapy diela. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že nedodanie riadneho plnenia bolo z dôvodov na strane žalobcu a žalobca neposkytnutie konkrétnej súčinnosti zo strany žalovaného nepreukázal. Pokiaľ žalobca nepredložil žalovanému nový návrh riešenia, na základe jeho listu z 1. apríla 2009, nie je možné uzavrieť, že žalovaný neposkytol žalobcovi potrebnú súčinnosť.

1.8. K dôvodom odstúpenia od Zmluvy o dielo súd prvej inštancie uviedol, že žalobca odstúpil od zmluvy podľa čl. VII. bod 1. a 2. Zmluvy o dielo z dôvodu neplnenia si povinností a záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy o dielo. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nemal dôvod postupovať podľa čl. VII. bod 1. Zmluvy o dielo, keďže v konaní nepreukázal neplnenie si povinností a záväzkov zo strany žalovaného, ani aké nedostatky žalovaný neodstránil. Žalovaný nezavinil, že zo strany žalobcu nedošlo k riadnemu splneniu 1. etapy Zmluvy o dielo a žalobcovi k dodaniu plnenia nebránila nesúčinnosť zo strany žalovaného. Žalobca v konaní nepreukázal, že po dátume 1. apríla 2009 predložil žalovanému také návrhy riešení, ktoré by smerovali k odstráneniu výhrad žalovaného z 23. marca 2009 a k možnosti riešenia navrhnutého žalovaným v jeho liste z 1. apríla 2009.

1.9. Žalobcovi podľa súdu prvej inštancie odstúpením od zmluvy nevznikol nárok podľa § 548 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“) v spojení s čl. VI. bod 6. a čl. VII. bod 1. Zmluvy o dielo na zaplatenie prác vykonaných žalobcom v 1. etape - Návrh riešenia vyúčtovaných faktúrou č. 9410251 z 5. augusta 2009, splatnou dňa 5. septembra 2009 vo výške 19 754 eura, keďže v konaní bolo preukázané, že žalobca predmet diela 1. etapy nesplnil. Žalobcovi podľa súdu prvej inštancie nevznikol nárok ani na zmluvnú pokutu vyúčtovanú žalovanému faktúrou č. 9410253 z 5. augusta 2009 splatnou 5. septembra 2009 vo výške 3 300 eura podľa § 544 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov v spojení s čl. VII. bod 3. Zmluvy o dielo, keďže žalobca nemal dôvod od Zmluvy o dielo odstúpiť v zmysle čl. VII. bod 1. a 2. Zmluvy o dielo. Žalobcovi podľa súdu prvej inštancie nevznikol ani nárok na zaplatenie prác v 2. etape - Testovanie v rozsahu 35 %, vyúčtovaného faktúrou č. 9410252 z 5. augusta 2009, splatnou 5. septembra 2009 v sume 6 913,90 eura, keďže žalobca v konaní nepreukázal, že práce na 2. etape vykonal a v akom rozsahu a že ich žalovanému odovzdal. Znalkyňa v Znaleckom posudku č. 1/2012 z 31. mája 2012 konštatovala, že bez riadneho splnenia 1. etapy, akákoľvek ďalšia etapa stratila opodstatnenosť, keďže jednotlivé etapy na seba úzko nadväzujú.

1.10. Z uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie žalobu za nedôvodnú a v celom rozsahu ju zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie rozhodol aj o nároku štátu na náhradu trov konania, a to vzhľadom na vyplatenie znalečného znalkyni Ing. W. D. za vypracovanie Znaleckého posudku č. 1/2012 a za jej vypočutie pred súdom 3. septembra 2013 a vyplatenie znalečného znaleckej organizácii Expertízny a edukačný inštitút+ za vypracovanie kontrolného Znaleckého posudku č. 1/2015, ktoré nebolo kryté preddavkami zloženými sporovými stranami.

2. Na základe odvolania podaného žalobcom odvolací súd rozsudkom zo dňa 23. marca 2023 č. k. 43Cob/106/2022-826 v znení opravného uznesenia z 30. marca 2023 č. k. 43Cob/106/2022-847 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vo výroku II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd na pojednávaní uskutočnenom 23. marca 2023 zopakoval dokazovanie v nevyhnutnej časti. Právne vec posúdil podľa § 536 ods. 1 a 2, § 548 ods. 2 a § 349 ods. 1 OBZ. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu rozhodol správne, keď žalobu zamietol, v konaní a postupe súdu prvej inštancie nezistil odvolací súd žiadne vady, súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s tvrdeniami sporových strán a dostatočne zistil skutkový stav, pričom dospel k správne záveru o nepreukázaní tvrdenia

žalobcu, že žalovaný po 1. apríli 2009 neposkytol takú súčinnosť, ktorá žalobcovi bránila v riadnom vykonávaní diela. Odvolací súd označil za správny aj ten záver súdu prvej inštancie, že dodaný predmet plnenia Zmluvy o dielo v rámci 1. etapy - Návrh riešenia, bol vykonaný v rozpore s dohodnutým predmetom Zmluvy o dielo a plnenie bolo poskytnuté neúplne a nesprávne. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nedošlo k riadnemu splneniu diela v 1. etape realizácie Zmluvy o dielo a nedodanie riadneho plnenia bolo z dôvodov na strane žalobcu., ktorý nepreukázal neposkytnutie konkrétnej súčinnosti zo strany žalovaného.

2.2. Odvolací súd konštatoval, že vzhľadom na vykonané dokazovanie čiastočne odlišne vyhodnotil zistený skutkový stav v časti záverov o opodstatnenosti znaleckých posudkov pri odpovedi na otázku č. 7, teda či umožňuje štandardné riešenie Oracle E-Business Suite vo verzii 11.5.10.2 účtovanie bez prevodových účtov tak, ako o to požiadal žalovaný žalobcu listom z 1. apríla 2009. Avšak táto skutočnosť nemala podľa odvolacieho súdu vplyv na vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie.

2.3. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, že Návrh riešenia poskytnutý žalobcom žalovanému na základe preberacieho protokolu z 12. marca 2009, ku ktorému žalovaný pripojil svoje výhrady dňa 23. marca 2009, v ktorých navrhoval riešenie účtovania pomocou podsúvahových účtov, nie je v súlade s dohodnutým predmetom plnenia, poukázal odvolací súd na znalecký posudok č. 1/2012 a kontrolný znalecký posudok č. 1/2015, podľa ktorých plnenie poskytnuté žalobcom pre žalovaného v rámci 1. etapy - Návrh riešenia na základe preberacieho protokolu bolo neúplné a nesprávne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v tejto otázke. Žiadnymi dôkaznými prostriedkami sa žalobcovi nepodarilo vyvrátiť záver znaleckých posudkov o nesprávnosti dodaného navrhovaného riešenia v 1. etape vo vzťahu k použitiu pomocných analytických účtov a účtu 395. Odvolací súd sa preto nestotožnil s výhradami žalobcu v odvolaní, ktorými namietal nesprávnosť znaleckých posudkov pri odpovedi na otázku č. 3.

2.4. Odvolací súd sa ďalej stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný poskytol žalobcovi nevyhnutnú súčinnosť, keď žalobcovi 1. apríla 2009 oznámil, v ktorých položkách súhlasí s použitím prevodových účtov a v ktorých nie. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca predložil žalovanému po dátume 1. apríla 2009 návrhy riešenia podľa požiadavky žalovaného, a to ani pri položke odsúhlasenej žalovaným, pri ktorej žalovaný súhlasil s použitím prevodových účtov. Žiadna zmena návrhu riešenia okrem plnenia predloženého žalobcom žalovanému podľa preberacieho protokolu z 12. marca 2009 predložená žalovanému nebola. Podľa odvolacieho súdu bolo označenie listu žalovaného z 1. apríla 2009 irelevantné, podstatný bol zrejмый prejav vôle žalovaného, a to súhlas s použitím prevodového účtu v jednej položke a nesúhlas s prevodovými účtami v ostatných položkách. V konaní podľa odvolacieho súdu zároveň nebola preukázaná povinnosť žalovaného na označenie konkrétnych podsúvahových účtov. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že výber konkrétnych účtov pre účtovanie na daný rok je povinnosťou účtovnej jednotky, teda žalovaného, ide však o povinnosť účtovnej jednotky vo vzťahu k vedeniu samotného účtovníctva v konkrétnom účtovnom období. Predmetom zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami ale nebolo vedenie účtovníctva, ale implementácia informačného systému zabezpečujúceho vedenie účtovníctva. Žalobcu ako zhotoviteľa zaťažovala povinnosť navrhnúť také riešenie implementácie, ktoré bude v súlade s právnymi normami a predmetom zmluvy, vrátane použitia a nastavenia podsúvahových účtov, ako to vyplýva zo znaleckého posudku č. 1/2012. Aj z vyjadrenia spoločnosti Oracle Slovensko z 27. marca 2009 podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že zákazníci si pri nastavovaní informačného systému mali možnosť zvoliť pomocné účty, a to účty 395, 311, 315, 324 alebo podsúvahové účty. Žalovaný dňa 23. marca 2009 takúto voľbu vykonal, keď formu pomocných účtov (podsúvahových) oznámil žalobcovi. Podľa odvolacieho súdu žalobca mohol a aj vedel, na základe poskytnutých údajov od žalovaného navrhnúť použitie konkrétneho pomocného účtu 395 alebo analytických účtov. Nebolo preukázané, že z dôvodu neposkytnutia súčinnosti žalovaným nebol žalobca spôsobilý a nemohol navrhnúť aj použitie vhodných podsúvahových účtov, o ktoré požiadal žalovaný 23. marca 2009. Žalobca v priebehu celého konania nepreukázal aké konkrétne údaje o podsúvahových účtoch neboli oznámené zo strany žalovaného a nepreukázal ani to, že by takéto označenie bolo nevyhnutné. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu dospel k správne záveru, že nie je preukázané splnenie diela riadne a včas v rámci 1. etapy zo strany žalobcu.

2.5. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že predmetom Zmluvy o dielo nebola metodická ani analytická činnosť, preto do jeho kompetencie nespádala povinnosť vytvárania akýchkoľvek podsúvahových účtov a metodiky účtovania. Odvolací súd poukázal výpoveď konzultanta znalkyne na

pojednávani 3. septembra 2013, podľa ktorej pri implementácii informačného systému mali byť použité všetky štandardné relevantne dostupné prostriedky, aby bol systém nainštalovaný a pokiaľ použitie podsúvahových účtov - technických tabuliek bolo nevyhnutné, zhotoviteľ bol k tomuto povinný. Povinnosť žalobcu vykonať dohodnutý predmet plnenia aj prostredníctvom pomocných účtov podľa odvolacieho súdu vyplynula aj z vyjadrenia spoločnosti Oracle Slovensko z 27. marca 2009. Zo Znaleckého posudku č. 1/2012 vyplynulo, že vytvorenie podsúvahových účtov, ako aj zrušenie účtovania cez spojovacie účty nie je programovaním nad program Oracle E-Business Suite, ale jeho parametrizáciou. Program Oracle E-Business Suite umožňuje vytvorenie podsúvahových účtov, ako aj spojovacích účtov, pričom rozsah a vytvorenie nastavenia podsúvahových a analytických účtov je úlohou implementátora.

2.6. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdeniami žalobcu, že po 1. apríli 2009 žalovaný nesúhlasil a dielo nebolo možné takto vykonať. V konaní nebolo preukázané, že žalobca po oznámení žalovaného z 1. apríla 2009 o nesúhlase s prevodovými účtami v piatich položkách, vyzval žalovaného na umožnenie vykonania diela riadnym spôsobom, teda na poskytnutie súčinnosti za týmto účelom. Zároveň nebolo preukázané, že takáto požiadavka zo strany žalovaného reálne bránila žalobcovi v riadnom vykonaní diela v 1. etape. Žalobca ani neoznámil žalovanému, že takto ním požadované dielo nebude možné vykonať.

2.7. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný neumožnil vykonanie diela, pretože požadoval plnenie neuskutočiteľné, bez prevodových účtov, uvedené tvrdenie je podľa odvolacieho súdu irelevantné a nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. Odvolací súd v tejto časti posúdil skutkový stav odlišne od súdu prvej inštancie a odpoveď v znaleckých posudkoch na otázku č. 7 považoval za nadbytočnú a irelevantnú pre posúdenie nároku žalobcu. Žalobca nepreukázal, že žalovaného vyzval na poskytnutie konkrétnej súčinnosti potrebnej na riadne ukončenie diela v 1. etape realizácie diela, nepredložil Návrh správneho riešenia bez účtov 395 a analytických účtov s použitím podsúvahových účtov a nedomáhal sa ani vykonania riadneho a správneho plnenia, ale trval na správnosti Návrhu riešenia v rámci 1. etapy, ktoré žalovanému odovzdal 12. marca 2009 pri použití pomocného účtu 395 a analytických účtov. Toto riešenie bolo podľa odvolacieho súdu preukázané ako nesprávne podľa záverov znaleckého posudku č. 1/2012, ako aj podľa kontrolného znaleckého posudku č. 1/2015. Žalobca odovzdal na základe preberacieho protokolu z 12. marca 2009 nesprávne vykonané dielo - Návrh riešenia v rámci 1. etapy, trval na jeho správnosti, neurobil žiadne úkony týkajúce sa odstránenia väd nesprávneho riešenia, pričom žalobca nepreukázal, že žalovaného v rámci realizácie 1. etapy vyzval na poskytnutie konkrétnej súčinnosti potrebnej na riadne ukončenie 1. etapy realizácie diela. Až do odstúpenia od zmluvy tak žalobca trval na tom, že ním predložené riešenie je správne, hoci podľa znaleckých posudkov správne nebolo.

2.8. Podľa odvolacieho súdu bolo preukázané, že žalobca neodovzdal dielo v 1. etape riadne vykonané a preto mu nevznikol nárok na odstúpenie od zmluvy, keďže bol sám v omeškaní z dôvodu vadného plnenia. Žalobca nepreukázal postup podľa § 551 a § 561 OBZ pri požiadavke žalovaného z 1. apríla 2009, preto mu nevznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalobcovi odstúpením od zmluvy nevznikol nárok na zaplatenie ceny diela za žiadnu etapu podľa § 548 ods. 2 OBZ, keďže bolo preukázané, že žalobca predmet diela v 1. etape nesplnil a nebolo preukázané, že žalobca od Zmluvy o dielo oprávnené odstúpil z dôvodov na strane žalovaného. Keďže ďalšie etapy boli nevyhnutne naviazané na riadne a správne odovzdanie 1. etapy, súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu aj správne dospel k záveru, že nedošlo k vzniku nároku na zaplatenie ceny za čiastočne vykonané práce v 2. etape.

2.9. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Žalovanému ako úspešnej strane v odvolacom konaní náhradu trov nepriznal z dôvodu, že žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. 2.10. Odvolací súd opravným uznesením z 30. marca 2023 č. k. 43Cob/106/2022-847 opravil rozsudok odvolacieho súdu vo výrokovej časti v časti označenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v jeho prvom výroku.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorým dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil dovolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby spolu s rozsudkom odvolacieho súdu zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Dovolacie dôvody žalobca vymedzil vadou podľa § 420 písm. f) CSP a nesprávnym právnym posúdením veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.2. Dovolateľ formuloval právne otázky nasledovne: 1. Aký štandard odbornej starostlivosti vyžaduje zákon k zisteniu vady (§ 561 OBZ) odovzdanej objednávateľom na úpravu zhotoviteľovi? 2. Môže neposkytnutie súčinnosti objednávateľom pre zhotoviteľa potrebnej pre odstránenie vady diela zakladať dôvod na odstúpenie od zmluvy zhotoviteľom v prípade, ak dielo malo v čase odovzdania objednávateľovi vady? a) Môže sa za neposkytnutie súčinnosti pre účely odpovede podľa bodu 2 považovať požadovanie takej úpravy veci, ktorú nie je objektívne možné na diele vykonať? b) Môže sa za neposkytnutie súčinnosti podľa bodu 2 považovať vyhlásenie o tom, že objednávateľ vec, na ktorej bola vykonávaná úprava zhotoviteľom, vráti pôvodcovi veci? A môže byť prípadne takéto vyhlásenie považované za vyhlásenie o nesplnení povinnosti podľa § 346 ods. 2 OBZ?

3.3. Žalobca uviedol, že záver odvolacieho súdu o tom, že pomocný účet 395 bol technicky nevyhovujúci, je nesprávny. Konajúce súdy podľa dovolateľa postupovali nesprávne, keď závery znaleckého dokazovania na otázku č. 3 nekriticky prevzali. Nie každý konštatovaný technický nedostatok diela je možné považovať za vadu ako právnu skutočnosť zakladajúcu zodpovednosť za vady. V rozsudku odvolacieho súdu absentuje rozlíšenie medzi technickým stavom návrhu, technickým aspektom fungovania softvéru, nevhodnosti návrhu a nevhodnosti softvéru. Žalobcovou povinnosťou bola implementácia v „štandardnom nastavení“, teda nastavenie, ktoré predpokladá štandardnú funkcionálnosť softvéru. Žalobca poukázal na ustanovenie § 561 OBZ, ktoré vylučuje zodpovednosť zhotoviteľa za nevhodnosť veci odovzdanej na spracovanie vtedy, ak zhotoviteľ ani pri vynaložení odbornej starostlivosti nevhodnosť týchto vecí nemohol zistiť. Právna otázka sa tak podľa dovolateľa týkala toho, aká má byť odborná starostlivosť zo strany zhotoviteľa, aby mohol byť konštatovaný záver o nemožnosti zistenia nevhodnosti/vady veci ani pri vynaložení príslušnej odbornej starostlivosti. Ide o ustálenie štandardu odbornej starostlivosti, ktorú musí zhotoviteľ vynaložiť, aby sa zbavil zodpovednosti za vady diela takouto vadou veci vyvolané. Žalobca tvrdí, že návrh žalobcu bol znaleckým posudkom posúdený ako nesprávny, keďže prevodové účty by pri funkcionalite, akú mal softvér, viedli k vykonávaniu účtovných operácií v rozpore s právnou reguláciou. Takáto vada diela ale podľa žalobcu priamo súvisela s fungovaním softvéru, ktorý vykonával operácie takým spôsobom, že pri týchto (inak štandardných prevodových účtoch) by jeho používanie malo viesť podľa znaleckého posúdenia k nesprávnemu účtovaniu pre účely legislatívnych požiadaviek na Slovensku. Skutkové zistenia v konaní boli podľa dovolateľa také, že softvér nie je vhodný na použitie v slovenskom právnom prostredí, resp. obsahuje skryté vady vo svojom fungovaní, kedy využitie niektorých jeho funkcionalít vedie k vykonávaniu účtovných operácií v rozpore s platnými právnymi predpismi. Na uvedené podľa dovolateľa upozornili oba znalecké posudky. Išlo preto o vadu veci odovzdanej zhotoviteľovi na spracovanie. Namiesto právneho názoru implicitne prijatého v rozhodnutiach súdov nižšej inštancie, dovolateľ navrhuje právne posúdenie veci, podľa ktorého štandard odbornej starostlivosti vyžadovaný od zhotoviteľa vo vzťahu k posúdeniu toho, či vec odovzdaná na úpravu je na takúto úpravu vhodná, nie je absolútny. Ustálenie štandardu odbornej starostlivosti má vždy zohľadňovať konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu a pre záver o nedodržaní takého štandardu nemôže postačovať konštatovanie, že zhotovené dielo trpí vadami. Žalobca v primeranej miere zohľadnil štandard odbornej starostlivosti posúdenia vhodnosti softvéru na úpravy, ktoré boli navrhnuté v rámci návrhu. Žalobca ale nemohol byť oboznámený s fungovaním jadra softvéru, do ktorého nebol oprávnený vykonávať zásahy.

3.4. Konajúce súdy nerozlišovali podľa dovolateľa medzi vadou (ako technickou kategóriou) a vadou ako právnou skutočnosťou zakladajúcou zodpovednosť za vady na strane žalobcu. Vo vzťahu k žalobcovi bola vyvodená zodpovednosť za vadu diela bez toho, aby bolo posúdené, nakoľko je takáto technická vada vyvolaná nevhodnosťou softvéru pričítateľná žalobcovi. Vzhľadom na skutkové okolnosti veci žalobca nezodpovedal za vady diela, keďže príslušné vady diela boli vyvolané nevhodnosťou softvéru, ktorej možnosť odhalenia presahovala štandard odbornej starostlivosti, na ktorý bol žalobca ako zhotoviteľ povinný.

3.5. Žalobca namieta aj právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého má odovzdanie vadného diela vylučovať na strane zhotoviteľa, možnosť platného odstúpenia od zmluvy o dielo podľa § 548 ods. 2 OBZ z dôvodu neposkytnutia súčinnosti pri odstraňovaní vady diela. Prejav vôle o tom, akým spôsobom žiadal žalovaný odstrániť vady diela zaväzoval obe zmluvné strany. Na strane žalobcu vznikla povinnosť takéto plnenie poskytnúť a na strane žalovaného ponúkané plnenie prijať a poskytnúť súčinnosť s jeho

realizáciou. Nie je preto správne na vec aplikovať § 365 ods. 4 OBZ. Neposkytnutie súčinnosti pri odstraňovaní väd diela zo strany žalovaného ako objednávateľa má podľa dovolateľa rovnaké právne účinky ako neposkytnutie súčinnosti pri zhotovovaní diela a pred jeho odovzdaním (s vadami). Žalobca za správne označil právne posúdenie veci, podľa ktorého aj po odovzdaní diela je na strane zhotoviteľa zachované právo na odstúpenie od zmluvy o dielo podľa § 548 ods. 2 OBZ, a to v prípade neposkytnutia súčinnosti/omeškania na strane žalovaného ako objednávateľa pri odstraňovaní vady diela.

3.6. Odvolací súd podľa dovolateľa nesprávne vyhodnotil skutkové okolnosti veci, a to konkrétne identifikovanie súčinnosti, ktorá bola požadovaná po žalovanom vo vzťahu k odstraňovaniu vady diela. Hodnotenie skutkových okolností odvolacím súdom bolo podľa žalobcu svojvoľné a arbitrárne. Sporové strany si na základe listu žalovaného z 23. marca 2009 a listu žalobcu z 24. marca 2009 odsúhlasili spôsob vykonania opravy diela, a to zmenu navrhovaných analytických účtov a účtu 395 ako prevodových účtov na podsúvahové účty. Následne žalovaný adresoval žalobcovi list z 1. apríla 2009. Vyjadrenie k účtovným zápisom zo dňa 25. marca 2009, v ktorom spôsob opravy diela zmenil a po žalobcovi požadoval vykonanie opravy v jednej položke s použitím prevodových účtov a v ostatných položkách bez prevodových účtov. Kontrolný znalecký posudok podľa dovolateľa konštatoval, že softvér nie je možné používať bez prevodových účtov. Uvedený jednostranne zmenený a novo-požadovaný spôsob opravy preto nebolo možné zo strany žalobcu vykonať. Tým, že žalovaný požadoval takú opravu vady diela, ktorú vo veci nebolo možné objektívne vykonať, vytvoril prekážku, ktorá bránila riadnemu dokončeniu diela. Podľa dovolateľa bolo potrebné vec právne posúdiť tak, že za neposkytnutie súčinnosti s riadnym ukončením diela je možné považovať aj uplatnenie práv zo zodpovednosti z väd diela takým spôsobom, kedy objednávateľ požaduje odstránenie vady diela, ktoré nie je možné vo veci objektívne vykonať. Žalobca poukázal na list žalovaného z 9. júla 2009, v ktorom žalovaný žalobcovi oznámil, že vráti licencie na program Oracle EBS SE s nárokom na vrátenie platieb, čím žalovaný podľa žalobcu vyhlásil, že softvér nebude používať a žalobcovi súčinnosť na odstránenie diela neposkytne. Súd nižšej inštancie zároveň dospeli podľa dovolateľa k rozpornému záveru, keď odstúpenie od zmluvy uznali ako platný právny úkon, ale zároveň konštatovali, že právny dôvod na vykonanie takeého odstúpenia od zmluvy nebol na strane žalobcu naplnený.

3.7. Žalobca dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby dovolací súd zrušil s rozsudkom odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný doručil súdu vyjadrenie k dovolaniu žalobcu, v ktorom dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu odmietol, resp. ako nedôvodné zamietol. Dovolacie dôvody vymedzené žalobcom sú podľa žalovaného účelové, nepravdivé a odporujúce vykonanému dokazovaniu. Otázka odbornej spôsobilosti žalobcu a tvrdenie o nemožnosti plnenia a opravy väd, boli v konaní skúmané. V priebehu dokazovania neboli zistené skutočnosti o nemožnosti vykonania diela. Žalobca v odvolacom konaní a ani v konaní pred súdom prvej inštancie neprodukoval také dôkazy, ktoré by poukazovali na nesprávny procesný postup súdu. Dovolacie dôvody vymedzené žalobcom nemohli byť podľa žalovaného naplnené.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

6. Žalobca v dovolaní vymedzil dovolacie dôvody vadou podľa § 420 písm. f) CSP a nesprávnym právnym posúdením veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci dovolateľ vymedzil dve právne otázky a k druhej právnej otázke dve podotázky.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu;
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Nevyhnutným predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je vymedzenie právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Nemôže ísť o právnu otázku akademickú, hypotetickú, teda takú, ktorá nebola predmetom rozhodovania odvolacieho súdu a nemá priamy aplikačný súvis s rozhodovanou vecou. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu sa často vyskytujú právne otázky, ktoré sú dovolateľmi formulované s určitými skutkovými predpokladmi, ktoré ale v konkrétnom konaní zistené neboli. Skutkový stav opísaný dovolateľom, pri ktorom poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci je v takých prípadoch odlišný od skutkového stavu ustáleného odvolacím súdom, ktorým je ale dovolací súd viazaný (§ 442 CSP). Takto formulované právne otázky dovolaciemu súdu neumožňujú uskutočniť dovolací prieskum, keďže ich vyriešenie nie je aplikovateľné na posudzovaný prípad, a to práve z dôvodu absencie skutkových predpokladov. Aj pokiaľ by dovolací súd pristúpil k ich vyriešeniu, dospel by k záveru zhodnému s právnym názorom dovolateľa, riešenie takých právnych otázok by nezmenilo rozhodnutie v danej veci. Preto pokiaľ právna otázka položená dovolateľom vychádza z odlišného skutkového stavu, než aký bol zistený v rozhodovanej veci, dovolací súd nemôže konštatovať prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP a pristúpiť k vyriešeniu právnej otázky.

9. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP zároveň najvyšší súd poukazuje na závery rozsudku najvyššieho súdu zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/110/2018, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 73/2019, podľa ktorých dovolateľ môže v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namietol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritórne posúdil v jeho neprospech. Uvedený záver rovnako súvisí s už riešeným predpokladom prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, podľa ktorého musí ísť o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ právna otázka nebola v odvolacom konaní vôbec riešená, nemôže ísť o otázku, od ktorej vyriešenia by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Dovolateľ svoju prvú právnu otázku vymedzil kvalitou štandardu odbornej starostlivosti, ktorú má v zmysle § 561 OBZ vyžadovať právna úprava vo vzťahu k zisteniu vady veci odovzdanej objednávateľom na úpravu zhotoviteľovi. Žalobca sa tak domáha pre neho priaznivej aplikácie § 561 OBZ a tvrdí tým, že softvér Oracle E-Business Suite nebol vhodný na použitie v slovenskom právnom prostredí, čo predstavuje vadu veci odovzdanej zhotoviteľovi na spracovanie, ktorú nemohol žalobca ako zhotoviteľ ani pri uplatnení odbornej starostlivosti odhaliť.

11. Žalobca pri tejto právnej otázke tak vychádza zo skutkového základu, že softvér určený na implementáciu u žalovaného nebolo možné vôbec implementovať v zmysle dohodnutého predmetu Zmluvy o dielo tak, aby zodpovedal vnútroštátnej právnej úprave účtovných postupov a žalobca túto skutočnosť ani pri vynaložení odbornej starostlivosti nemohol zistiť. Najvyšší súd konštatuje, že uvedená právna otázka vychádza z rozdielneho skutkového stavu, než aký bol v predmetnom konaní ustálený a súčasne predmetná právna otázka nebola ani žalobcom uplatnená v odvolaní, odvolací súd možnú aplikáciu § 561 OBZ neriešil a žalobca prvýkrát až v dovolaní vnáša do konania novú argumentáciu o absolútnej nemožnosti implementácie softvéru Oracle E-Business Suite v právnych podmienkach Slovenskej republiky, ktorú zároveň žalobca nemal možnosť pri vynaložení odbornej starostlivosti zistiť.

12. Dovolací súd poukazuje najmä na skutočnosť, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie (vyjadrenie k odporu z 19. apríla 2010, č. l. 78) tvrdil, že: „softvér Oracle E-Business Suite vyhovuje slovenskej účtovnej a daňovej legislatíve" (s odkazom na viaceré slovenské obchodné spoločnosti využívajúce Oracle E-Business Suite a za predloženia vyjadrenia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a vyjadrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky), následne pripustil, že funkčnosť softvéru Oracle E-Business Suite bolo možné zabezpečiť, ale len za použitia pomocných účtov, ktorých použitie mal ale žalovaný odmietnuť, čím malo prísť k neposkytnutiu účinnosti zo strany žalovaného.

13. Zo skutkového stavu ustáleného odvolacím súdom nevyplýva záver o absolútnej nemožnosti implementácie softvéru Oracle E-Business Suite v právnych podmienkach Slovenskej republiky. Odvolací súd konštatoval, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že návrh riešenia dodaný žalobcom žalovanému, na základe preberacieho protokolu z 12. marca 2009 bol nesprávny, neúplný a v rozpore s dohodnutým predmetom Zmluvy o dielo. Podľa odvolacieho súdu žalobca tvrdil, že sa snažil dodať správny predmet, keď odsúhlasil žalovaným navrhnuté riešenie pomocou podsúvahových účtov, avšak žalovaný neposkytol žalobcovi nevyhnutnú súčinnosť tým, že žalovanému neoznámil podsúvahové účty. Už z uvedeného skutkového stavu a tvrdení žalobcu konštatovaných odvolacím súdom jednoznačne vyplýva, že žalobca v konaní netvrdil takú vadu implementovaného softvéru, ktorá by mu znemožnila splniť dohodnutý predmet diela, ale tvrdil, že dielo bolo možné riadne vykonať za využitia pomocných podsúvahových účtov, ktoré ale žalovaný žalobcovi neoznámil, resp. ich použitie v niektorých položkách mal žalovaný odmietnuť.

14. Námietka nesprávneho právneho posúdenia veci týkajúca sa aplikácie § 561 OBZ nebola ani predmetom odvolania zo strany žalobcu. Žalobca súčasne v konaní netvrdil a nepreukazoval ani tú skutočnosť, že ak bola taká vada prítomná, nemohol ju zistiť ani za vynaloženia odbornej starostlivosti, čo je nepochybne otázka, ktorá by vyžadovala odborné znalosti (odborné vyjadrenie alebo znalecké dokazovanie) a súd by bez odborného posúdenia nemohol také tvrdenie žalobcu vyhodnotiť. Najvyšší súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že žalobca listom z 30. apríla 2009 adresovaným žalovanému s poukazom na odpoveď Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky tvrdil, že pri vedení účtovníctva v Oracle E-Business Suite neprichádza k porušeniu zákona o účtovníctve a účtovných postupov, pričom uvedený list bol za žalobcu podpísaný Ing. D. U., riaditeľom divízie Oracle zriadenej u žalobcu.

15. Samotný žalobca vo svojom dovolaní (str. 8) uvádza, že odvolací súd sa štandardu odbornej starostlivosti vyžadovanom na odhalenie nevhodnosti softvéru žalobcom venoval iba implicitne, pričom odcitoval časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktoré sa ale podľa najvyššieho súdu možnou aplikáciou § 561 OBZ vôbec nezaoberali. Následne dovolateľ konštatoval, že vo vzťahu k žalobcovi bola vyvodená zodpovednosť za vadu diela bez toho, aby bolo posúdené, nakoľko je táto technická vada vyvolaná nevhodnosťou softvéru pričítateľná žalobcovi. Uvedené tvrdenie žalobcu v dovolaní jednoznačne potvrdzuje, že žalobca sa v konaní aplikácie § 561 OBZ nedomáhal a v konaní ani netvrdil a nepreukazoval, že by išlo o technickú vadu softvéru, ktorú nemal možnosť ani pri vynaložení odbornej starostlivosti zistiť a že by sa súdy touto otázkou v konaní zaoberali. Odvolací súd a ani súd prvej inštancie neboli povinné automaticky zväziť možnú aplikáciu § 561 OBZ, pokiaľ zo strany žalobcu neboli v konaní uplatnené relevantné skutkové tvrdenia, prípadne návrhy na vykonanie dokazovania.

16. Najvyšší súd z uvedených dôvodov konštatuje, že prvá právna otázka dovolateľa nebola žalobcom uplatnená v odvolacom konaní a pre aplikáciu § 561 OBZ nebol v konaní ani vytvorený skutkový základ. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania v prvej právnej otázke nezistil, keďže nejde o právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

17. Dovolateľ druhý dôvod prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci vymedzil právnou otázkou: „môže neposkytnutie súčinnosti objednávateľom zhotoviteľovi potrebnej pre odstránenie vady diela zakladať dôvod na odstúpenie od zmluvy zhotoviteľom v prípade, ak dielo malo v čase odovzdania objednávateľovi vady?“ Podľa žalobcu odvolací súd neuznal žalobcovi platnosť dôvodov na odstúpenie od Zmluvy o dielo z dôvodu, že v čase odovzdania diela malo mať dielo (Návrh riešenia) vady. Odvolací súd tak podľa dovolateľa konštatoval, že odovzdanie vadného diela vylučuje na strane zhotoviteľa možnosť platného odstúpenia od Zmluvy o dielo podľa § 548 ods. 2 OBZ z dôvodu neposkytnutia súčinnosti na strane žalovaného. Žalobca je toho názoru, že aj po odovzdaní vadného diela je na strane zhotoviteľa zachované právo na odstúpenie od zmluvy o dielo podľa § 548 ods. 2 OBZ, a to v prípade neposkytnutia súčinnosti na strane žalovaného ako objednávateľa pri odstraňovaní vady diela. V rámci druhej právnej otázky dovolateľ uplatnil aj podotázky a konštatoval, že správne mal odvolací súd dospieť k záveru, že za neposkytnutie súčinnosti s riadnym ukončením diela je potrebné považovať aj uplatnenie práv zo zodpovednosti z vady diela takým spôsobom, kedy objednávateľ požaduje odstránenie vady diela, ktoré nie je možné vo veci objektívne vykonať a vyjadrenie žalovaného v liste z 9. júla 2009,

podľa ktorého žalovaný spoločnosti Oracle Slovensko s.r.o. vráti licencie na program Oracle E-Business Suite s nárokom na vrátenie platieb, je potrebné vyhodnotiť tak, že žalovaný týmto vyhlásil, že žalobcovi už súčinnosť neposkytne.

18. Najvyšší súd k tejto druhej právnej otázke dovolateľa rovnako konštatuje, že vychádza z odlišného skutkového stavu, než aký bol ustálený odvolacím súdom a ktorým je dovolací súd viazaný (§ 442 CSP). Dovolateľ totiž vychádza zo skutkového predpokladu, že žalovaný neposkytol žalobcovi potrebnú súčinnosť pre odstránenie väd diela. Žalobca súčasne uviedol, že odvolací súd neuznal žalobcovi platnosť dôvodov na odstúpenie od Zmluvy o dielo, na základe toho, že dielo malo v čase odovzdania vady, čo ale nezodpovedá odôvodneniu poskytnutému odvolacím súdom.

19. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku konštatoval (bod 83.), že okresný súd dospel k záveru, že žalovaný poskytol žalobcovi nevyhnutnú súčinnosť, keď mu dňa 1. apríla 2009 oznámil, v ktorých položkách súhlasí s použitím prevodových účtov a v ktorých nie, s čím sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd ďalej konštatoval (bod 86.), že v konaní nebola preukázaná povinnosť žalovaného na označenie konkrétnych podsúvahových účtov. Žalobca aj pri návrhu pôvodného riešenia navrhol použitie pomocného účtu č. 395, ďalej v konaní nepreukázal, aké konkrétne údaje o podsúvahových účtoch mal žalovaný žalobcovi poskytnúť a zároveň podľa odvolacieho súdu žalobcu ako zhotoviteľa vykonávajúceho dielo na vlastnú zodpovednosť zaťažovala povinnosť navrhnúť také riešenie implementácie, ktoré bude v súlade s právnymi normami a predmetom zmluvy, a to vrátane použitia a nastavenia podsúvahových účtov, čo vyplynulo zo znaleckého posudku č. 1/2012 a z vyjadrenia zástupcov spoločnosti Oracle zo zápisu z jednania s konzultantom znalca z 20. apríla 2012. Forma podsúvahových účtov pritom mohla mať povahu spojovacích tabuliek, právna úprava nepozná číselné označenie podsúvahových účtov, spôsob účtovania a nastavenie systému sa nemení bez ohľadu na to, či sa použije pomocný účet 395, analytické účty 311, 221, 324 alebo podsúvahové účty a samotná výmena pomocného účtu v systéme nevyžaduje žiadnu programátorskú úpravu a nastavenie vybraného účtu by v systéme netrvalo dlhšie ako pár desiatok minút.

20. Odvolací súd tak dospel k záveru, že nebolo preukázané omeškanie žalovaného ako objednávateľa s poskytnutím súčinnosti, preto nebol dôvod žalobcovi v zmysle § 548 ods. 2 OBZ priznať cenu diela dohodnutú v Zmluve o dielo.

21. K súvisiacej prvej podotázke žalovaného týkajúcej sa požadovania odstránenia väd diela zo strany žalovaného spôsobom, ktorý nebolo možné objektívne vykonať, najvyšší súd poukazuje na bod 94. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd zrozumiteľne vysvetlil, prečo nesúhlas žalovaného z 1. apríla 2009 s prevodovými účtami v piatich položkách neznamenal prekážku v riadnom vykonaní diela. Odvolací súd súčasne zdôraznil, že žalobca žalovanému po takejto požiadavke neoznámil, že takto ním požadované dielo nebude možné vykonať. Odvolací súd následne poukázal aj na ďalšiu prebiehajúcu komunikáciu sporových strán po tomto dátume, z ktorej vyplýva, že žalobca bol toho názoru, že ním vykonané dielo s použitím pomocných účtov 395 a analytických účtov je správne. Žalobca následne od žalovaného formou výzvy na súčinnosť žiadal podpísanie preberacieho protokolu k pôvodnému spôsobu vyhotovenia diela (pomocou použitia pomocného účtu 395 a analytických účtov). Odvolací súd poukázal aj na vyjadrenie spoločnosti Oracle z 23. januára 2019, ktorá pripustila možnosť priameho účtovania bez prevodových účtov s dôsledkom nespárovania jednotlivých dokladov. Uvedené vyjadrenie bolo podľa odvolacieho súdu v súlade so závermi kontrolného znaleckého posudku č. 1/2015 a s vyjadreniami konzultanta znalca Ing. D. na pojednávaní 3. septembra 2013 o čiastočnej možnosti nastavenia systému bez prevodových účtov.

22. Najvyšší súd preto konštatuje, že v konaní nebolo zistené, že by žalovaný neposkytol žalobcovi potrebnú súčinnosť a rovnako nebolo zistené konanie žalovaného, ktoré by žalobcovi bránilo v riadnom splnení diela v 1. etape. Žalobca mohol v položke odsúhlasenej žalovaným nastaviť pomocný účet v podobe podsúvahového účtu, následne žalovaného v zmysle § 551 OBZ informovať o nevhodnosti pokynov v ostatných položkách, pokúsiť sa so žalovaným nájsť vhodné riešenia a v prípade pretrvávajúceho nesúhlasu žalovaného v položkách, v ktorých to softvér umožňoval, nastaviť priame

účtovanie bez pomocných účtov, a to aj za cenu straty kontroly spárovania jednotlivých dokladov, na čo by žalovaného v zmysle § 551 ods. 1 OBZ žalobca vopred upozornil. Žalobca ale namiesto postupu v zmysle § 551 ods. 1 OBZ následne trval na správnosti pôvodne predloženého riešenia a žiadal žalovaného o podpísanie preberacieho protokolu k 1. etape.

23. Najvyšší súd preto konštatuje, že v konaní nebolo zistené, že by žalovaný voľbou uskutočnenou v liste z 1. apríla 2009 žalobcovi ako zhotoviteľovi znemožnil riadne vykonanie diela. Aj prvá podotázka k druhej právnej otázke dovolateľa preto vychádza z rozdielneho skutkového stavu, než aký bol zistený v posudzovanej veci.

24. K druhej podotázke k druhej právnej otázke dovolateľa, týkajúcej sa vyhlásenia žalovaného v liste z 3. júla 2009, ktoré žalobca považuje za vyhlásenie o odmietnutí poskytovania súčinnosti zo strany žalovaného, najvyšší súd konštatuje, že žalobca tvrdenie, že z dôvodu vyhlásenia žalovaného v liste z 3. júla 2009 o vrátení licencie k softvéru odstúpil od Zmluvy o dielo uplatnil prvýkrát až v dovolaní. Súdny nižšej inštancie sa tak k tomuto vyhláseniu konkrétne nevyjadrovali a nebolo ani žalovanému umožnené zmysel tohto vyhlásenia ozrejmiť.

25. Najvyšší súd napriek uvedenému konštatuje, že z predmetného listu jednoznačne vyplýva, že išlo o špecifikáciu návrhu možného ukončenia zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami a nie o vyhlásenie o odmietnutí poskytovania ďalšej súčinnosti. Posledné dve vety predmetného listu znejú: „Napriek tomu Vám navrhujeme formou dodatku ku zmluve ukončiť platnosť zmluvy s tým, že žiadna zo strán nebude mať voči druhej strane žiadne nároky. Zároveň spoločnosti Oracle Slovensko s.r.o. Bratislava vrátíme licencie na program Oracle EBS SE s nárokom na vrátenie našich platieb.“ List žalovaného z 3. júla 2009 bol pritom reakciou na list žalobcu z 30. júna 2009, v ktorom žalobca navrhol (ako jednu z možností), aby žalovaný navrhol dodatok k Zmluve o dielo, ktorým sa skončí platnosť zmluvy a ktorý by finančne zohľadnil náklady žalobcu. Žalobca v liste z 30. júna 2009 neponúkol žalovanému konkrétny spôsob vyriešenia zistených väd diela, žiadal len podpis a zaslanie akceptačného protokolu k 1. etape a všeobecné poskytovanie súčinnosti riadne a včas, avšak pre ďalšie etapy realizácie predmetu diela.

26. Z vyššie uvedeného preto vyplýva, že v druhej právnej otázke dovolateľa, vrátane jeho dvoch podotázok, nebolo možné dospieť k záveru o prípustnosti dovolania žalobcu. Právne otázky formulované dovolateľom neboli otázkami, od ktorých vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

27. Žalobca vo svojom dovolaní vymedzil aj vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP, a to nerozlišovaním medzi technickou vadou a vadou ako právnou skutočnosťou, keď odvolací súd voči žalobcovi vyvodil zodpovednosť za vadu diela bez toho, aby bolo posúdené, nakoľko je táto vada vyvolaná nevhodnosťou softvéru. Dovolateľ ďalej vymedzil túto vadu nesprávnym vyhodnotením skutkových okolností týkajúcich sa výzvy žalovanému na poskytnutie súčinnosti. Súdny nižšej inštancie sa podľa dovolateľa zároveň vnútorne rozporne vysporiadali s platnosťou odstúpenia od Zmluvy o dielo, keď tento právny úkon žalobcu uznali za platný, avšak súčasne konštatovali, že právny dôvod na odstúpenie od Zmluvy o dielo nebol naplnený.

28. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Nedostatočná kvalita súdneho rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nezodpovedá procesným požiadavkám práva na spravodlivý proces, môže byť predmetom dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP (m. m. IV. ÚS 154/2020, IV. ÚS 447/2020, I. ÚS 570/2020). Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sporovej strany nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sporovej strany adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (m. m. III. ÚS 402/08, IV. ÚS

30. Najvyšší súd zároveň považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že dovolací súd nie je oprávnený vykonávať dokazovanie, ale je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Preto otázka skutkových zistení môže byť predmetom dovolacieho konania len výnimočne, pokiaľ je preskúmanému rozhodnutiu súdu možné pripísať atribút arbitrárnosti, ktorý môže byť naplnený i hodnotením dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020) alebo pokiaľ je odôvodnenie rozhodnutia extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, a preto je logická, funkčná a teleologická konzistentnosť hodnotenia dôkazov preskúmateľná aj v dovolacom konaní podľa § 420 písm. f) CSP.

31. Najvyšší súd konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu na podklade dovolateľových námietok neidentifikoval nelogickosť, vnútornú rozpornosť alebo nedostatočné vysporiadanie sa s podstatnými otázkami, ktoré v konaní vznikli. Odvolací súd poskytol zrozumiteľné a vyčerpávajúce odpovede na všetky podstatné námietky, ktoré boli v konaní uplatnené.

32. Vo vzťahu k dovolanej námietke žalobcu týkajúcej sa nezohľadnenia nevhodnosti softvéru zo strany odvolacieho súdu, najvyšší súd poukazuje na odpovede v bodoch 11. až 16. odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorých už najvyšší súd konštatoval, že v konaní nebola preukázaná absolútna nemožnosť implementácie softvéru v súlade s predmetom uzatvorenej Zmluvy o dielo a zo strany žalobcu nebola takáto absolútna nemožnosť ani tvrdená v odvolaní. Zo strany zhotoviteľa bolo potrebné v spolupráci so žalovaným hľadať dostupné riešenia, pokiaľ žalovaný zvolil nevhodný pokyn, na jeho nevhodnosť ho upozorniť a zrealizovať dielo tak, aby vyhovovalo dohodnutým požiadavkám. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by takýto postup žalobcu nebol v posudzovanej veci možný.

33. Žalobca ďalej v dovolaní namieta aj vyhodnotenie dôkazov vo vzťahu k žiadostiam o poskytnutie súčinnosti, ktoré adresoval žalovanému. Najvyšší súd sa plne stotožňuje s odôvodnením poskytnutým odvolacím súdom. Odvolací súd nepoprel, že žalobca adresoval žalovanému výzvy na poskytnutie súčinnosti, konštatoval len, že zo strany žalovaného nebola žiadna ďalšia súčinnosť potrebná, k čomu došiel na základe vykonaného dokazovania. Odvolací súd zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca bol v období po 1. apríli 2009 presvedčený o správnosti pôvodne navrhnutého riešenia (ktoré sa znaleckým dokazovaním preukázalo ako nesprávne) a výzvy žalobcu v tomto období nesmerovali na súčinnosť s iným než pôvodným návrhom riešenia. Výzvy na súčinnosť adresované žalovanému v tomto období smerovali výlučne k podpísaniu preberacieho protokolu z 12. marca 2009 k pôvodnému návrhu riešenia. Najvyšší súd sa súčasne stotožňuje s tým konštatovaním odvolacieho súdu, že žalovaný listom z 1. apríla 2009 poskytol žalobcovi potrebnú súčinnosť k úprave pôvodného návrhu, keď žalobcovi oznámil, v ktorých položkách súhlasí s použitím prevodových účtov a v ktorých nie.

34. Najvyšší súd preto konštatuje, že nie je opodstatnená dovolacia námietka žalobcu o arbitrárnom hodnotení dokazovania vo vzťahu k jeho výzvam na poskytnutie súčinnosti zo strany žalovaného. Odvolací súd zohľadnil celkový kontext komunikácie medzi sporovými stranami a logicky správne sa vysporiadal s obsahom tejto komunikácie, a to aj za zohľadnenia vykonaného znaleckého dokazovania, ktoré preukázalo nesprávnosť pôvodného riešenia vypracovaného žalobcom.

35. Vo vzťahu k poslednej námietke žalobcu týkajúcej sa rozporných záverov súdov nižšej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, o platnosti odstúpenia od Zmluvy o dielo, najvyšší súd konštatuje, že z odôvodnenia súdu prvej inštancie sice vyplýva, že súd prvej inštancie na jednej strane konštatoval, že na strane žalobcu neboli naplnené dôvody na odstúpenie od Zmluvy o dielo a na druhej strane konštatoval, že odstúpením od Zmluvy o dielo prišlo k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami k 7. augustu 2009, uvedené ale podľa najvyššieho súdu nezakladá takú vadu, ktorá by napĺňala dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vyplývajú zhodné závery o neexistencii dôvodov na odstúpenie od Zmluvy o dielo na

strane žalobcu, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie v tejto veci vo vzťahu k nárokom uplatneným žalobcom. Odvolací súd súčasne nekonštatoval platnosť odstúpenia od Zmluvy o dielo uskutočneného žalobcom (uvedená konštatácia sa nachádza výlučne v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie). Najvyšší súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že otázka prípadného ďalšieho trvania zmluvného vzťahu založeného medzi sporovými stranami, na základe Zmluvy o dielo nebola podstatná pre konanie v tejto veci, žalovaný odstúpenie od zmluvy uskutočnené žalobcom akceptoval, avšak neuznával jeho dôvody. Dovolací súd preto konštatuje, že aj napriek nesprávnej konštatácii súdu prvej inštancie, neprišlo k takému pochybeniu, ktoré by malo za následok nesprávnosť záverov konajúcich súdov a procesnú vadu, ktorá by zapríčinila porušenie práva na spravodlivý proces.

36. Dovolací súd z uvedených dôvodov uzatvára, že prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP v dovolateľom vymedzených právnych otázkach nezistil. Keďže najvyšší súd nezistil ani prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

37. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.